

:::: (khuyết danh) ::::

Sự Tích Hoa Hải Đường

Hoa Hải Đường

~oOo

Khi linh mục Kamêli được phái tới Nhật Bản để truyền đạo thì ông không ngờ rằng ông lại bắt gặp ở đây những vị thần có khả năng quyến rũ cả những cha cố tiếng tăm. Ông thề rằng ông sẽ tránh xa mọi cám dỗ trần thế và tự hành hạ mình bằng cái đói và cái khát. Bởi vậy các thầy học của ông và bản thân ông đều tin rằng với sự trong sáng của mình ông rất đáng được ơn huệ của Chúa, và Chúa sẽ giúp ông biến những người Nhật Bản lầm lạc theo đạo.

Ở Nhật Bản, trong lúc chuẩn bị cho công việc đại sự, cứ chiều chiều ông lại vào rừng nhặt nhạnh các rễ cây và bắt châu chấu đem phơi khô dành cho mùa đông. Phải nói rằng số lượng lớn châu chấu mà ông kiếm được là ở trên các cành của một cái cây lớn. Châu chấu nhiều đến nỗi dù ông cố bắt hết thì sang chiều hôm sau chúng lại phát triển thành bầy nhung nhúc.

Vào một buổi chiều nóng bức, Kamêli dừng chân trong một làng xa, kể chuyện cho những người nông dân nghe về buổi truyền đạo trên núi và mãi tới tận nửa đêm ông mới tới được cái cây lạ lùng kia. Mặt trăng tròn vành vạnh nhô cao trên đỉnh rừng, cây cối đứng im lìm tựa như đã thấm mệt, còn lũ châu chấu thì im lặng hoặc có thể vị linh mục đã quá quen với tiếng kêu rì rì của nó đến nỗi chẳng buồn nghe nói nữa.

Khi Kamêli chắp hai tay về thành kính và ngược lên trời tạ Thượng Đế vì ơn huệ của một ngày qua thì trong đám lá cây bỗng vang lên tiếng cười ngọt ngào của một thiếu phụ.

- Ha Ha Ha! - một sinh vật như một chú thỏ, thoăn thoắt nhảy từ cành nọ qua cành kia, phô hàm răng trắng xoá.

"Một kẻ vô đạo đã phái con quý này đến cám dỗ ta đây" - Kamêli quả quyết.

Sau cái khoát tay của ông, con quý dường như hừng chí hơn, nó liền nhảy ngay xuống cành cây thấp nhất và bắt đầu huơ huơ đôi chân trắng ngay trên đầu vị linh mục.

Kamêli lùi lại vài bước, chăm chú nhìn cái sinh vật kỳ dị kia. Toàn thân nó được bao bọc một lớp xanh hòa lẫn trong màu xanh lá cây, chỉ có đôi chân trắng muốt và cái đầu nhỏ tóc vàng lấp lánh ánh trắng là thấy rõ và được thu lại tựa một bông hoa sắc sỡ đang kỳ nở rộ.

- Người là ai - tu sĩ hỏi

- Hi hi! Ha ha!

- Người là nữ nhi ư?

Sinh vật lắc đầu quây quây

- Vậy người là ai Tên người là gì?

- Ta là Đoriada, linh hồn của cái cây này, - đầu tóc vàng thú nhận - Ta đến để tạ ơn người vì người đã làm cho thân cây của ta sạch bóng lũ châu chấu tanh hôi

Nói xong, hồn cây nhảy luôn vào lòng bàn tay của tu sĩ, đoạn ôm chầm lấy ông và gắn vào bộ râu của ông một nụ hôn. Kamêli lúng túng đến nỗi đáng lẽ phải đẩy cô gái rừng xanh ấy ra xa thì ông lại kéo diết cô ta lại phía mình và cứ để nguyên giây phút kỳ diệu như thế trong đời một hồi lâu

- Ta không thể ở lại với nhà người lâu hơn được nữa - Đoriada thì thào - nếu không cái cây của ta sẽ khô héo mất.

Con quỳ vùng ra khỏi tay ôm của kamêli và nhảy lên một cành cây xanh.

Chỉ đến lúc này vị tu sĩ mới hiểu rằng ông đã phá bỏ lời thề về sự trinh trắng và ông trở về nhà trong tâm trạng đầy u uất. Biết làm sao được? Liệu ta có còn xứng đáng là một vị linh mục nữa hay không?

Cho đến tận đêm khuya lạnh lẽo, cái đầu bốc lửa của Kamêli mới nguôi ngoai được đôi chút. Ông bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về những sự việc vừa xảy ra Ông đã phá bỏ lời thề rồi ư? Người đã hôn ông không phải là một thiếu phụ mà là một linh hồn, bởi vậy, cái hôn này chẳng phải đem lại niềm vui sướng xác thịt. Nàng không phải là phù thủy, nếu không nàng đã biết sợ dấu hiệu của nhà thờ. Phải, trong kinh thánh không hề nói đến chuyện tiếp xúc với thần linh, như vậy là đã phạm tội Sau khi tự trấn an như vậy, vị linh mục thấy tự tin hẳn lên.

Nửa đêm hôm sau, bị tính tò mò thôi thúc, Kamêli lại đến trước cái cây lạ.

- Đoriada! - Ông cất tiếng gọi và dừng lại dưới một chiếc lá to bản.

- Hi hi! Ha ha! - Một tiếng cười hi hả cất lên. Và qua tiếng lá cây sột soạt có thể đoán ra cô gái rừng xanh đang tụt xuống đất.

Ngay từ lúc trưa, vị tu sĩ đã nghĩ cách giải thích lý do ông trở lại chỗ cây này. Khi Đoriada đã ngồi trên một cành cây thấp, ông không hề lúng túng thanh minh:

- Tôi đến để xem lũ châu chấu có còn quấy rối các cây của bà nữa không.

- Một tên vô lại nào đó đã leo lên tận ngọn cây rồi, - Cô gái rừng xanh than phiền - nếu người bắt được nó, ta sẽ rất biết ơn người!

Kamêli quần hai vạt áo quanh thắt lưng và thoăn thoắt leo lên cây. Một con châu chấu đã bị tóm và ông đã được thưởng công xứng đáng.

Cả lũ châu chấu đã bị diệt gọn, song Kamêli không hề lúng túng, nghĩ cách đoạt được nụ hôn của Đoriada. Mùa đông đã đến gần, không khí bắt đầu nhuốm lạnh. Trong một đêm Đoriada đã nói với Kamêli:

- Ngày mai người đừng đến đây nữa. Trước mùa xuân, cái cây phải nghỉ ngơi và ta sẽ cùng nghỉ với nó.

Cái tin lạ lùng khiến Kamêli sửng sốt. Ông sẽ sống ra sao đây nếu thiếu niềm vui Hàng ngày, hàng tuần, hàng tháng, rồi nhiều tháng cứ qua đi thì sao. Còn linh hồn dịu dàng - Đoriada - hẳn nàng đang bị chết cứng trong hốc cây không, phải nghĩ ra một điều gì đó, phải làm một cái gì đấy để cứu nàng.

Giá như còn thời gian hẳn Kamêli sẽ nghĩ ra được điều gì đấy, nhưng bây giờ chẳng còn thời gian để nghĩ nữa, cần phải hành động. Ông túm lấy co gái rừng xanh, giấu dưới vạt áo rộng và đem về nhà mình. Suốt dọc đường Đoriada đành câm miệng hến, chỉ khi bước vào gian phòng mà vị linh mục đặt nàng xuống giường, nàng mới kêu lên:

- Người làm cái trò gì thế? Giờ này chắc cái cây của ta đang bắt đầu chết héo...

- Mặc cho nó chết héo. Chẳng lẽ trong rừng hiểm cây sao Kamêli an ủi nàng.

- Ông hiểu việc đó như thế nào? Nếu cái cây của tôi khô héo thì tôi sẽ chết. - Đoriada nói, giọng buồn bã.

- Đó là chuyện nhảm nhí, ta sẽ giải phóng nàng khỏi nơi này - Vị tu sĩ thề thốt.

Tới mùa xuân, khi các lá cây bắt đầu trở màu xanh, Đoriada cứ yếu dần và ngày rộc hẳn đi.

- Hãy trả ta về với cây của ta! - Nàng khẩn khoản nói với Kamêli và ông đã sẵn sàng thực hiện yêu cầu của nàng, đồng thời hy vọng không khí mùa xuân sẽ chữa cho Đoriada lành bệnh.

- Thật là đau khổ! - Đoriada kêu lên khi Kamêli đặt nàng ngồi trên cành cây thấp - Cái cây của tôi đã chết rồi!

Trước mắt Kamêli nàng cứ tự tan biến đi và hòa lẫn vào cây xanh: Mãi tới một ngày kia, hết như bông hoa lộng lẫy, mớ tóc hung hung của nàng bùng đỏ lên, rồi sau đó chúng cứ lấp lánh.

- Xin nàng đừng bỏ đi, hãy nói với ta, dù chỉ là đôi lời!

Kamêli thất vọng cầu xin và ông đã nghe được giọng nói yếu ớt đáp lại:

- Trên đỉnh ngọn cây kia vẫn còn hơi thở nóng hổi của cuộc sống. Hãy bẻ lấy một nhánh cây trên đó và đem trồng ngay xuống đất.

Kamêli bẻ ngay một cành cây tươi và đau đớn trở về nhà. ít lâu sau, từ cành cây đó mọc lên một bụi cây và nở ra những bông hoa đỏ sặc sỡ.

Vài năm sau, vị tu sĩ già từ Nhật Bản trở về Châu Âu Ông là người duy nhất mang theo về một chậu hoa mà ai cũng phải trầm trồ. Kamêli đặt tên nó là Hoa Đoriada nhưng người đời không thể nhập tâm được một cái từ khó đọc như vậy nên đã gọi tên hoa bằng tên vị linh mục: Kamêli - Hoa Hải Đường.